

Fenyvesi Sámuel, A Vadász

Édesapám [Fenyvesi Sámuel] az 1920-as években. Nagyon szeretett vadászni. Apám a tűzoltóságnál volt parancsnok, amíg 1932-ben nem nyugdíjazták zsidó mivolta miatt. Tudniillik ő vezette a díszszázadot húsvétkor a körmenet előtt. És akkor kisütötték, hogy egy zsidó ne vezesse a díszszázadot. Ezért nyugdíjazták ötvenhét éves korában [Föltehetően nem zsidó mivolta, hanem életkora miatt nyugdíjazták. -- A szerk.]. Apámnak vadászengedélye volt. Imádott vadászni, anyám bánatára. Egészségi szempontból jó volt, mert hiszen kint volt a levegőn, csak azt nem szerettük, amit lőtt. Tele volt söréttel, és azt az egész család utálta. A nyuszt, ami tele volt söréttel. De a nyúl bőréen összevesztünk Lajos bátyámmal, hogy ki viszi el a begyűjtőnek, mert azé lehetett a pénz. Amikor apám nyugdíjba került, lelkileg teljesen összeroppant. Mert olyan kicsi volt a nyugdíj, plusz nem volt pénzünk amúgy se. Minden munkát elvállalt, és egyszer csak agyvérzést kapott, megbénult az egyik oldala. Én tizenöt éves voltam, akkor már a varrodába jártam. Egy éven keresztül minden nap, mielőtt elmentem hazulról, villanyoztam a karját, a lábát, hogy föl tudjon

kelni. Hála isten, annyira lábra állítottam, hogy el tudta látni magát, nem kellett ágyban lennie, és szegénykém bottal el tudott menni mindenhova. Mert péntek este ment a templomba, vonszolta magát. A kedélye úgy-ahogy visszatért, szellemileg nem viselte meg a betegség. Csak a mozgását nem tudtuk újból normális kerékvágásba tenni. Úgyhogy ezért gyűlölöm [Nagy]Kanizsát, mert egy ilyen nyomorék, beteg embert batyuval a hátán, anyámmal együtt, kettesben végighajtottak a városon, mint az állatot.